

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/3/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117222477
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117222477.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobcu P. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XX. O. XXX/XX, XXX XX F., právne zastúpený advokátom JUDr. Peter Harakály, so sídlom Kováčska 28, 040 01 Košice, proti žalovanému KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o náhradu liečebných nákladov - trovy konania, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 11C/45/2017-118 zo dňa 14. novembra 2018, takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len z prisúdenej istiny s upresnením, že o výške priznanej náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že : „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 429,35 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobu v prevyšujúcej časti zamietla.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len z prisúdenej istiny.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 420 ods. 1, 3, § 427 ods. 1, 2, § 442 ods. 1, § 449 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 15 ods. 1, § 11 ods. 6, 8 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 2 ods. 10 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa 24.07.2004 došlo k dopravnej nehode, ktorú zavinil vodič osobného motorového vozidla značky I. s EČ KN XXX S U. T., ktorý v dôsledku rýchlej jazdy dostal šmyk a narazil do protiidiúceho cyklistu - žalobcu, ktorý utrpel dvojité vertikálnu zlomeninu panvového kruhu, trieštivú zlomeninu ľavej stehrovej kosti, pomliaždenie sleziny s následkom jej straty, pomliaždenie pečene s podplášťovou krvnou podliatinou, prasknutie okružia, tržnú ranu pravého stehna a ľavého predkolenia a úrazový šok s dychovou nedostatočnosťou. Uvedené vyplýva z trestného rozkazu Okresného súdu v Prešove, sp. zn. 2R/11/2005-96 zo dňa 21.02.2015, ktorým U. T. bol uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví. Predmetné motorové vozidlo, ktorým bola nehoda spôsobená, bolo povinne zmluvne poistené v zmysle zákona č. 381/2001 Z. z. u žalovaného.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca uplatnil nárok na náhradu liečebných nákladov predstavujúcich náklady, ktoré vynaložil na plávanie. Súd zastáva názor, že účelná liečba a teda aj náklady na ňu nie sú len otázkou konečného výsledku uzdravovacieho procesu, ale aj otázkou jej priebehu. Každá zložka liečebného procesu, ktorá prispeje nielen k priaznivejšiemu výsledku liečenia, ale aj k jeho priaznivejšiemu priebehu je pre liečenie účelná. Súd súhlasil so žalobcom, že pod liečbou sa rozumie aj ovplyvňovanie zdravotného stavu osoby s cieľom zabránenia jeho ďalšiemu zhoršovaniu alebo za účelom zmiernenia prejavov, čo vyplýva z definície liečby podľa § 2 ods. 10 zákona č. 576/2004 Z. z.. Preto aj v prípade ustálenia zdravotného stavu žalobcu po úraze by žalobcom uplatnené náklady na plávanie mohli byť považované za súčasť týchto nákladov s poškodením zdravia žalobcu pri úraze z roku 2004. Pre súd bolo podstatné vyjadrenie svedka U.. G. o tom, že žalobcovi doporučil plávanie ako formu pohybovej aktivity, nakoľko plávanie aktivuje žilno-svalovú pumpu, čo zlepšuje odtok krvi z dolných končatín. Dôležitým listinným dôkazom preukazujúcim opodstatnenosť tohto záveru je napokon lekárska správa rehabilitačného lekára U.. G., u ktorého žalobca pravidelne rehabilituje. Z tejto správy totiž jednoznačne vyplýva, že aj rehabilitačný lekár mu doporučil plávanie a relax vo výrivke, čo považuje za formu rehabilitácie, ktorá je v priamej súvislosti s úrazom žalobcu, nakoľko stimuluje odtok lymfy. Účelnosť tejto terapie vyplýva zo záveru spomínanej lekárskej správy, v ktorej sa konštatovali u žalobcu ťažké poruchy prekrvenia, 4. stupeň gangrény a v súčasnosti 1. až 2. stupeň pri pravidelnej rehabilitácii. Náklady žalobcu spojené s návštevami súd teda vyhodnotil ako účelne vynaložené liečebné náklady, ktoré sú v príčinnej súvislosti s úrazom žalobcu z roku 2004. Zároveň však súd zastáva názor, že priznaná náhrada musí byť primeraná, teda náklady musia byť efektívne vynaložené a nemôže dochádzať k ich nehošpodárnemu navýšeniu, pretože to by musel súd vyhodnotiť ako konanie rozporné s dobrými mravmi. Žalobca pritom nedokázal vysvetliť, prečo pri tak častých návštevách bazéna si nezakupoval permanentku, čo je nepochybne úspornejšie ako náklady za individuálne vstupy. Keďže rozhodovanie záviselo od určitej miery od úvahy súdu v tom zmysle, čo súd považuje za účelné liečebné náklady, a to aj s ohľadom na ich primeranosť, súd zistil ceny permanentiek R. Y. za žalované obdobie. Súd teda považoval za dôvodné vyhovieť žalobe o zaplatenie len v časti 429,35 Eur a vo zvyšku, keďže zvyšné náklady nepovažoval za primerané, ju zamietol. Žalobcovi nepriznal ani uplatnené úroky z omeškania.

5. O trovách konania rozhodol tak, že do určitej miery rozhodnutie vychádzalo z jeho voľnej úvahy o tom, čo považuje za primerané a účelné náklady na liečenie žalobcu. Zásadu úspechu vo veci je totiž potrebné uplatniť aj v konaniach, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Úspech vo veci v zmysle § 255 C.s.p. sa teda skúma do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobca má preto právo na plnú náhradu trov konania, ale iba z prisúdenej istiny.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to proti výroku o trovách konania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania mal súd prvej inštancie postupovať podľa § 255 ods. 2 C.s.p. a náhradu trov konania pomerne rozdeliť, prípadne vysloviť, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Uviedol, že žalobca mal v predmetnom konaní úspech iba v časti, a to pokiaľ ide o zaplatenie sumy 429,35 Eur. Vzhľadom na uvedené mal žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie úspech vo výške 54,64% a naopak žalovaný mal úspech vo výške 45,35%. Žalobcovi tak prislúcha náhrada trov konania iba v rozsahu 9,29%. Mal za to, že už z povahy veci vyplýva, že žalobca musí byť v konaní sankcionovaný neúspechom v prípade, ak si uplatní nárok v rozsahu, ktorý nie je dôvodný. Namietal, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nesprávne posúdil otázku úspechu, resp. neúspechu strán v prejednávanej veci, keď žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z prisúdenej istiny. Navrhol, aby odvolací súd III. výrok rozsudku zmenil/vo veci sám rozhodol, a to tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

7. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že tvrdenie žalovaného sa nezakladá na pravde a je plne účelové. Žalobca podal žalobu dôvodne, lebo žalovaný odmietol rozsah preukázaných nárokov žalobcu uhradiť. Žalobca právo na náhradu škody a jej rozsah preukázal relevantným spôsobom. Žalobou bolo preukázané, že účelom liečby je nielen zlepšenie jeho zdravotného stavu, ale aj zabránenie ďalšieho zhoršovania zdravotného stavu, respektíve zmiernenie prejavov a dôsledkov utrpeného úrazu, ktoré možno dosiahnuť rehabilitačnou liečbou, pohybovou aktivitou. Vynaložené náklady na uvedený

účel sú účelnými nákladmi. Konaním pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že žaloba čo do právneho základu v celom rozsahu bola podaná dôvodne. Len konanie žalovaného bolo dôvodom podania žaloby. Uviedol, že žaloba bola podaná dôvodne, ale výrok súdneho rozhodnutia v časti výšky plnenia závisel od úvahy súdu. V danom prípade okresný súd správne aplikoval základné princípy civilného sporového konania vyjadrené v úvode Civilného sporového poriadku. Mal za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil výsledok konania ako plný úspech žalobcu a priznal žalobcovi právo na plnú náhradu trov konania.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. Žalovaný tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

12. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanom spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalovaný nepredostrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

13. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného doplnia nižšie uvedené.

14. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

15. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

16. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

17. Civilný sporový poriadok vo vzťahu k trovám konania upravuje dve skutkové podstaty. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípade, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 C.s.p. (pomer úspechu). Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť však aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. V takýchto prípadoch je vhodným riešením to, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 C.s.p.), keďže ten, ako je uvedené vyššie sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu (pozri aj Civilný sporový poriadok, komentár doc. JUDr. Marek Števec, PhD. a kolektív, nakladateľství C.H.Beck v Prahe, 2016, strana 926 - 927).

18. Predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy z titulu náhrady liečebných nákladov, a to nákladov vynaložených na plávanie. Pri podaní žaloby žalobca vyčíslil výšku požadovanej sumy na 728,15 Eur s prísl.. V priebehu konania súd prvej inštancie najprv zisťoval, či náklady žalobcu spojené s pravidelnými návštevami bazéna možno považovať ako účelne vynaložené liečebné náklady, ktoré sú v príčinnej súvislosti s úrazom žalobcu z roku 2004. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že v predmetnom prípade, takéto náklady žalobcu možno klasifikovať ako účelne vynaložené náklady, teda žalobca bol úspešný čo do základu podanej žaloby. Otáznou ostala už len výška vynaložených nákladov, teda či celú žalobcom požadovanú sumu možno považovať ako efektívne vynaloženú. V dôsledku uvedeného, súd prvej inštancie zisťoval ceny permanentiek za žalované obdobie, ako aj cenu individuálnych vstupov a taktiež posúdil aj žalobcom predložené doklady o plátbách za vstupy do bazénov. Na základe uvedeného dospel k záveru, že dôvodná bola žaloba len v časti 429,35 Eur a vo zvyšku považoval náklady za neprimerané, preto vo zvyšku žalobu zamietol. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca bol podaním žaloby čo do základu úspešný, otázna bola už len výška priznanej náhrady liečebných nákladov, ktorá závisela od úvahy súdu prvej inštancie.

19. Odvolací súd konštatuje, ako bolo už uvedené vyššie, v predmetnej veci mal žalobca úspech čo do základu uplatneného nároku. Pokiaľ žalobca bol plne procesne úspešný čo do základu a výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela od úvahy súdu, žalobca má právo na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy.

20. Pokiaľ ide teda o vecne správny výrok o trovách konania, odvolací súd poukazuje na to, že výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť formulovaný tak, že v ňom musí byť uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania ale musí v ňom byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (pozri, NS SR, sp. zn. 6Cdo/222/2016). V zmysle uvedeného potom odvolací súd upresnil, kto a ako o výške priznanej náhrady rozhodne.

21. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p. s vyššie uvedeným upresnením potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p., tak že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).